

faar Erklæringer sendt hjem fra de forskellige Faktorer i Grønland, Spørgsmaalene maa deroppe kunne sættes under Diskussion saadan, at de her foreligge i en saa afklaret Form som muligt. Og han fortsætter: „og det vil derfor blive nødvendigt, at man paa en eller anden Maade organiserer de Danske deroppe saaledes, at de træde sammen og drøfte Sager, som have fælles Interesse, inden de sendes hjem.“ Jeg er fuldstændig enig med Daugaard-Jensen i de Bemærkninger, hvormed han her slutter sin Redegørelse om Forholdene i Grønland, og jeg ser Kommissarius' Opgave først og fremmest deri, at han skal søge at faa tilvejebragt denne Samvirken mellem de Danske i Grønland, saa at der virkelig bliver noget solidt og fast at bygge paa, naar Rigsdagen paa ny maatte skulle beskæftige sig med Grønlands Styre. Men jeg tror ikke, det lader sig gøre for Kommissarius at faa dette Samarbejde i Stand, naar man ikke udruster ham med den Myndighed, der i Lovforslaget er skitseret, men som det er umuligt at udpensle i Enkelthederne, hvad der allerede ligger deri, at man heller ikke har turdet gøre dette angaaende Inspektørernes Myndighed. I Loven af 27. Maj 1908 om Styrelsen af Kolonierne i Grønland er det i § 4 i al Almindelighed sagt om Inspektørerne, at de ere som den danske Regerings Repræsentanter i Grønland at betragte som Landets Øvrighed i al Almindelighed og kunne i overordentlige Tilfælde træffe saadanne Foranstaltninger, som den grønlandske Befolknings Tarv maatte paalæde. Med andre Ord, man har i al Almindelighed givet Inspektørerne Ret til at træffe de Foranstaltninger deroppe, der maatte anses for fornødne, og det har man gjort, fordi det nu en Gang ligger i Forholdets Natur, at en Administration af Grønland og grønlandske Forhold paa Grund af den ufuldstændige Forbindelse ikke kan foregaa chernede. Men det vilde være en mærkelig Stilling, som Kommissarius kom til Grønland uden med Hensyn til Myndighed at staa lige saa højt som Inspektørerne deroppe. Med andre Ord, han maa være den, der som Regeringens Repræsentant, for saa vidt da Forholdene gøre det muligt, har den fornødne Myndighed til at træffe de Afgørelser, der i saa Henseende ville være at træffe. Og det er en stor Misforstaaelse, naar man — det gælder navnlig det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (P. Munch), men for øvrigt ogsaa begge de andre Mindretal — har talt, som om

det var Meningen, at Kommissarius skulde benytte denne sin Myndighed til at omkalde alle alt, hvad der af Inspektører, Kolonibestyrere, Læger, Provster, Præster, og jeg ved ikke hvem, oppe i Grønland maatte blive foretaget. Selvfølgelig vil Kommissarius overalt, hvor det er muligt, baade forhandle og tage alt skyldigt Hensyn til, hvad de Danske i Grønland anse for rigtigt og efter de Erfaringer, de sidde inde med, kunne anbefale. Men det er eet. Et andet er, at han efter min Mening bør have den fornødne Myndighed til at kunne træffe de Afgørelser, der i mange Tilfælde ellers maatte træffes enten af Inspektøren eller af den, Inspektøren dertil har givet den fornødne Bemyndigelse.

Som Følge deraf vil jeg ikke kunne tiltræde det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 1, som gaar ud paa at fastslaa, at Kommissarius kun skal være Undersøger. Jeg ved nu for Resten heller ikke, hvorfor man straks begynder med at bryde Staven over al den tidligere grønlandske Lovgivning ved at slaa fast, at der skal forelægges Rigsdagen nye Forslag vedrørende det grønlandske Styre. Jeg tror ikke, de Love, der ere vedtagne saavel vedrørende Skolevæsenet og Kirkevæsenet som angaaende Styrelsen, ere saa daarlige. Det er slet ikke givet, at det i og for sig er nødvendigt at forandre de grønlandske Love. Hvis man f. Eks. tænker sig en saadan Ting som at samle det hele under eet Ministerium i Stedet for, at det nu er under to, er det jo noget, hvortil der slet ikke udkræves Lovgivningsmagtens Samtykke eller Hjemmel. Kongen fordeler i Henhold til Grundloven Forretningerne mellem sine Ministre. Hvis man vil samle det hele under Indenrigsministeriet eller Konseilspræsidiat, eller hvilket Ministerium man nu vil, kan det gøres uden nogen Forandring i Loven. Jeg synes, som sagt, ikke, man i og for sig nu skulde bryde Staven over den tidligere Lovgivning ved straks at slaa fast i den første Linie af den første Paragraf, at der skal forelægges nye Lovforslag i Samlingen 1914—15. Men det er af den Slags mindre Spørgsmaal, som jeg ikke skal opholde mig ved. Hovedændringen er den, at Kommissarius kun skal være Undersøger, og deri er jeg, som sagt, ikke enig.

Ændringsforslaget Nr. 4, som gaar ud paa nærmere at præcisere Kommissarius' Opgave, specielt at fastslaa, at han skal have mindst et toaarigt samlet Ophold i Grønland, vil jeg ogsaa meget bestemt fra-